

La personalitat de Woody Allen

Ramón Fleixas

Woody Allen ha encunyat una personalitat prototípica que els diversos replantejaments o ruptures de la seva filmografia no ofeguen: neuròtic, hipocondríac, inadaptat, ansiolític, vulnerable (físicament i emocionalment), sexualment frustrat... però en els fons encantat amb ell mateix. Una tipologia que arriba a *Annie Hall* i a *Manhattan* una de les seves cimeres expressives, a part de significar sengles punt i apart de la seva obra. La primera com a crucial referència, capital influència en l'evolució de la comèdia sentimental (o no) nord-americana (i no exclusivament) actual. La segona, no ja per constituir-se en el comple-

ment/prolongació ideal de *Annie Hall*, sinó per densificar el dibuix del seu personatge fetitxe, aquest Isaac Davis quarentí, divorciat, angoixat davant la pàgina en blanc, que examina la seva vida i acaba per exercir de Pigmalió i enamorar-se de Tracy, una adolescent (i no recorrem a la seva pròpia vida futura...) Isaac, com Alvy, com Allen, és un marginat que avalua amb ull crític el somni americà des d'una perspectiva un poc descen-

trada. A *Recuerdos* aflora la seva veta més cosmopolita. Aquí és Fellini, un

dels seus cineastes venerats, el convocat: *Fellini Ocho y medio* s'afina a l'horitzó. Balanç i repàs (entre amarg i llombrigoler, segons l'enfocament del cronista) del seu estatut com a director, o biòpsia de l'estat mental d'una persona, a partir de les tribulacions de Sandy Bates, el seu *alter ego*, un realitzador de films còmics que anhela canviar de registre (els sona?), és una peça culterana, amb tocs severament surrealistes i/o absurds. Una altra tendència oneja la veta experimental, validada per títols com *Sombras y niebla*, *Maridos y mujeres* o, com no!, *Zelig*, un treball d'orfebreria la formulació visual de la qual opera el fi contrast de textures (blanc i negre i color, estètica del cinema mut, estratègia documentalista, fotografia ratllada...), un fals documental centrat en la vida de Leonard Z e l i g (W.Allen), l'home camaleó, un

individu anònim que desitja integrar-se a la societat, la fracassada dèria de discreció del qual es resol esdevenint un heroi de la democràcia americana. Típicament allenianà. I és que Allen, renovant tons i variant gèneres, continua sent fins avui mateix profund sense semblar-ho, brillant sense embafar, irònic amb mirament...■

